

Erdő

Egy Goethe-versre

Jártam az erdőt
egymagamban,
semmibe tűnni
így akartam.

*Semmibe tűntem
száz alakban,
elnyelt a semmi
láthatatlan.*

*Csak állt az erdő
egymagában,
a rengetegben
két magány van.*

*Kettő, egymásnak
észrevétlen,
ő állt, én mentem
egyre tétlen.*

*Hogy nő, hogy terjed
földön állva
része, egésze,
minden ága!*

*Hurkolj rá drótot
jó erősen,
hogy el ne tévedsz,
nézd merően,*

*várj ki egy évet,
várj ki kettőt,
tested ha lesz bár
mind esendőbb,*

*jöjj vissza látni,
gyere vissza,
ne mint egy léha,
langy turista,*

*jöjj vissza tudni
titka mélyét,
magánya sűrű
szövevényét,*

*látni a hurkot,
mint az árok,
mélyen a fába
belevásott,*

*magába vonta,
vele egy lett,
így lett a sejtje
vele egy sejt,*

*vele egy sejtté,
azt akartam,
amikor jártam
egymagamban,*

*vele egy sejtté
válni, lenni,
és már hiába
várt a semmi,*

*csak ezt, csak ezt, csak
így akartam,
amikor mentem
lankadatlan,*

*hurkot vetettem
önköromre,
hogy belém forrjon
mindörökre.*

*Magamat járom
egymagamban,
tudom is én, hogy
mit akartam,*

*az erdő tudja,
sejtje sejtje,
ő a mindenség,
én a semmi.*

*Járom az erdőt
egymagamban,*

*járom az erdőt
önmagamban,*

*magamban, bennem
minden erdő,
én vagyok ő, és
egy a kettő.*

VÖRÖS ANNA

inkább maradni

*körbeálljuk a semmit
nem értem a kéztartásodat
miért iszunk töményet vacsora előtt
már nem akarok tovább költözni
megszoktam a kert végében álló keresztet
a verandán a kerti székeket
fű közt a rohadt fügeket
hogy nem jönnek a szavak a számon ki
csak visszafelé menetelnek.*

tárgyak feketében

*ma elképzelttem hogy nálam jártál
meglátogattál pedig azt sem tudod most hol lakom
megálltál a szobám közepén,
milyen világosak a falak, tágas a tér,
vakufehér falak ölelik a szobámat,
mint csirkeembriót a belső héjhártya
ezt mondtad elsőre, én meg csak figyeltelek
megnéztelek magamnak,
hogy benne vagyok-e még a mozdulataidban
nem vetted észre, hogy a tárgyaim feketék,
hogy mindenemet feketére cseréltem,
fekete tollal írok, nem látni a betűim mögé
pedig megvilágítja őket a lap fehérje
csak a falakig jutott el a tekinteted,
kínáltalak fekete teával, de nem kérted,
mindkettőnk csészéjét én ittam ki.*